

Odpuščajmo!

Spisal L. Černej.

Rozika in Anka — učenki zadnjega razreda — sta se iz šole grede nekaj sporekli. Začeli sta se kregati in zmerjati, kakor se, žal, večkrat prigodi pri otrocih, pa tudi pri odraslih ljudeh. Posebno huda je bila Anka. Na razpotju, kjer so se ločila dekleta, je še dolgo kričala za tovarišico. Ta pa ji je odgovorila le to, da jo bo zatožila v šoli.

To je bilo v sredo. Ko je prišla Anka v petek — v četrtek ni bilo pouka — v šolo grede do razpotja, se je spomnila prepira. Hipoma ji je bilo tesno pri srcu. Mislila je, kaj bo neki v šoli. Zazdelo se ji je že, da bi bilo najbolje, ko bi podala Roziki roko, da bi si bili zopet dobri. Tako bi gospod učitelj nič ne zvedel. Pa te misli ni narekovalo srce, ampak strah pred učiteljem, in zaradi tega tudi ni obveljala. »Ej, kaj bi le!« je govorila Anka sama sebi, »saj je Rozika tudi kriva, ona je začela. Jaz se ne bom poniževala!« — Premišljevala je, kako se bo izgovarjala. Sklenila je tudi, pridobiti zase tovarišice, ki so bile priče dogodbe. Podvizala je torej korake. Komaj pa je prišla do šolskih vrat, kar je pozvonilo. Domača ura je morala biti pozna.

»Zdaj bo pa slaba zamel!« si je mislila Anka in boječe je stopila v razred. Ravno so se bili pripravili k molitvi. Anka je pogledala učitelju v obraz, da bi brala iz njegovih oči, ali že kaj ve o prepiru. Na njegovo znamenje pa se je podala hitro na svoje mesto. — Med molitvijo se ji je po sili vrivalo vprašanje, ali jo je Rozika zatožila ali ne. Ko so odmolili, je skrivaj pogledala nazaj v klop svoje nasprotnice. Še enkrat se je ozrla, zakaj verjeti ni mogla svojim očem, da bi Rozike ne bilo v šoli. Tedaj pa se je oglasila najbližja sosedka in naznanila učitelju, da je Rozika bolna, ker se je v četrtek na polju prehladila. Bila je vsa razgreta, pa se je napila mrzle vode.

Anko je nekoliko osupnila ta novica, vendar jo je obšla nekaka zadovoljnost, češ, zdaj pa ne bo nič s tožbo.

Tudi drugi dan še ni bilo Rozike, in deklice so pravile, da ji je baje zelo hudo. Odločile so se, da jo obišečejo po šoli. Prigovarjale so tudi Anki, naj gre z njimi, a ona je rekla, da ne pojde. Šla je sama domov. Bilo pa ji je nekako čudno težko: Rozika ji ni hotela izpred oči. In tudi doma ji ni dalo miru. Vedno ji je nekaj prigovarjalo: »Pojdi k nji, pa bodita si dobri!« — Nekoliko časa se je ustavljala temu neprijetnemu povelju, potem pa je šla k materi in jo prosila, da bi smela obiskati bolno tovarišico. Mati ji je dovolila.

Na poti je obšlo Anko večkrat neko neprijetno čuvstvo, ki ji je zlobno šepetalo: »Ali se boš le ponižala? Ona je začela! Bog ve, kako te bo pogledala!« — Obstala je že in se hotela vrniti. Tedaj pa se je zopet oglasilo ono povelje: »Pojdi!« Tako je prišla Anka do hiše, kjer je bivala Rozika. Na dvorišču je srečala njeno mater, ki je šla ravno po vode. Vprašala jo je, kako je kaj z bolnico. Mati je rekla, da naj le stopi k nji v sobo.

Odprla je vrata . . .

»Rozika!« — »Anka!«

Obe sta ostrmeli. Anka je pristopila k postelji in podala Roziki roko. Bolna deklica se je prva oglasila: »Ali si vendar prišla? Vedno se mi sanja, da se kregava. — Je-li, Anka, da nisi huda name?«

»O ne, le ti mi odpusti!« je vzdihnila Anka in sedla tik zglavja k tovarišici. Obe sta imeli solze v očeh. Celo živahna mucika ni hotela biti vesela, nego je zlezla pod postelj in tamkaj mirno čepela.

Rozika in Anka sta si obljubovali, da se ne bodeta nikdar več kregali, ampak vse odpuščali druga drugi, da si bodeta zopet iskreni prijateljici.

V tem je prišla v sobo tudi mati. Poravnala je bolnici zglavje in je bila prav vesela, da je prišla Anka obiskat Roziko.

Ko se je Anka poslavljala, je želela Roziki, da bi kmalu ozdravela. Rozika pa se je nekoliko vzravнала in jo srčno poljubila na čelo. Tako sta se ločili. — S prijetnim zadovoljstvom se je vrnila Anka domov. Sklenila je trdno, da obišče bolnico drugi dan po večernicah.

Ko je v nedeljo odzvonilo poldne, so se oglasili farni zvonovi v tisti tožni pesmi, ki oznanja po daljših ali krajših presledkih, da se je zopet preselil nekdo izmed župljanov na boljši svet.

Anka je umrla za težkim prehladom . . .

V torek je bil pogreb. Vsa šolska mladina je spremila součenko na zadnjem poti. Na pokopališču so ji zapeli večji otroci krasno nagrobnico.

Ko se je začela krsta potapljati v vlažni grob, je zarosilo marsikatero oko. — Bolj pa se ni stožilo nobenemu otroku nego Anki. Glasno je zaihtela. V neizmerni bolesi pa jo je tolažilo neko tajno, nepopisljivo blago čuvstvo. Ko se je ozrla proti nebu, se ji je zazdelo, da jo gleda iz sinje višave z blestečimi, srečnimi očmi njena prijateljica Rozika.

Ej!

Črevlji gosposki,
slamniček cel —
jaz pa jih nimam
in sem vesel!

Bosih nožic sem
in razoglav,
s hrošči, z metulji
letam sred trav!

Vida.

